

Mexicaans avontuur

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Mexicaans avontuur

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1971

© P. Nowee, 1971

© Illustraties: Gerrit Stapel

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Gerrit Stapel

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1041 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 1155 3 (hardback)

ISBN 978 90 480 0239 9 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Brand!

Niets wees er die avond in het vroege voorjaar op, dat de volgende nacht een van de gedenkwaardigste uit Bob Stanhope's leven zou worden. Het was een rustige, bijna windstille avond geweest. Heerlijk weer om een lange wandeling te maken, maar nog te kil om stil op de veranda te zitten.

Bob Stanhope, onze lezers beter bekend onder zijn bijnaam 'Arendsoog', liep om de grote corral heen en controleerde of het hek goed gesloten was. Toen hij zich daarvan overtuigd had, bleef hij enige tijd in gedachten verzonken staan. Zijn blik gleed over de ruggen van het fokvee, dat vandaag aangekomen was. Ondanks de lange reis, zagen de dieren er uitstekend uit. Arendsoog draaide een sigaret en stak hem aan. Het plotseling oplichtende vlammetje deed een vogel in de boom achter onze vriend opschrikken. Er klonk wat gefladder en een protesterend gekwetter. Pas toen Arendsoog de lucifer uitgeblazen had, werd het weer stil in de boom.

'Jij tevreden zijn?'

Arendsoog schrok niet van zijn Indiaanse vriend, Witte Veder, die volkomen onhoorbaar naderbij gekomen was. Als je, zoals hij, een paar jaar met de Indiaan bevriend was, raakte je wel gewend aan de soms bijna katachtige manier waarop de Indiaan zich voortbewoog.

Arendsoog knikte. 'Er staat hier voor een heleboel geld, boy. Je weet, dat ik me lang afgevraagd heb of we het ons wel konden veroorloven om zo'n uitgave te doen. Ik geloof niet, dat ik spijt zal krijgen van mijn beslissing. Dit is werkelijk het beste fokvee, dat ik ooit gezien heb.'

Zwijgend stonden de twee vrienden naast elkaar. Arendsoog gooide de peuk van zijn sigaret op de grond en trapte hem zorgvuldig uit.

'Laten we gaan slapen, boy,' zei hij dan. 'Het is een vermoeiende dag geweest.' Ze liepen naar het hoofdgebouw en wensten elkaar welterusten. Bobs moeder en zuster waren al enige tijd geleden naar bed gegaan. Hij draaide alle lampen op één na uit. Met de nog brandende

lamp in de hand liep hij dan naar boven. Toen hij een paar minuten later onder de dekens lag, voelde hij pas goed hoe moe hij was en het duurde dan ook niet lang voor hij sliep als een os.

Het was een uur of twee in de nacht, toen Arendsoog wakker schrok. Hij ging rechtop zitten en wreef de slaap uit zijn ogen. Wat was er gebeurd? Wat had hem gewekt? Hij slingerde de benen over de rand van het bed. Het contact van zijn voeten met de kille, houten vloer maakte hem klaarwakker. Hij rilde even. Hij snoof nadenkend. Een vreemde geur prikkelde zijn neus. En ineens begreep hij het...

Op hetzelfde moment werd de deur van zijn slaapkamer opengegooid en verscheen Witte Veder. 'Jij wakker zijn?'

'Ja!' zei Arendsoog. Hij had zijn broek al aangeschoten en stapte in zijn laarzen. 'Wat brandt er?'

'Laatste schuur branden,' meldde de Indiaan.

De gebeurtenissen volgden elkaar nu in een razend tempo op. Arendsoog gunde zich geen tijd meer om zijn shirt aan te trekken en sprintte achter Witte Veder aan de trap af. Mrs. Stanhope en Ann, Arendsoogs zuster, verschenen op de overloop.

'Wat is er aan de hand?'

'Brand!' riep Arendsoog over zijn schouder. De laatste treden van de trap overbrugde hij met een flinke sprong. Een seconde later was hij door de voordeur verdwenen, de twee vrouwen verbijsterd achterlatend.

De brandende schuur lag achter het ranchgebouw en toen Arendsoog de hoek van het woonhuis om rende kon hij in één oogopslag de situatie overzien. Witte Veder was naar het cowboyhuis gerend en wekte de mannen met veel lawaai. Luttele seconden later kwamen de eerste cowboys al naar buiten rennen. Een paar hadden zich, evenals Arendsoog, nog de tijd gegund om hun broek en laarzen aan te schieten, anderen waren daar niet eens aan toe gekomen en holden in hun lange onderbroeken over het erf.

Jim, de oude voorman, had de schuur die vlak naast het cowboyhuis lag, opengegooid en deelde emmers uit.

Arendsoog riep een paar bevelen. 'Snel, mannen, een ketting vormen!' Een geluk bij een ongeluk was het tijdstip waarop de brand uitgebroken was. Nu, in het vroege voorjaar, stond er voldoende water in de beek, die achter de ranch stroomde. Over een paar maanden zou hij echter volkomen droog staan en als er dan brand uitbrak, zouden ze iedere emmer water moeten oppompen.

Reeds gingen de eerste emmers van hand tot hand. De loeiende vlammen zetten de omgeving in een spookachtig licht. Een paar planken van het dak stortten omlaag. Door hun val spatte een vonkenregen metershoog op. Arendsoog zag het nieuwe gevaar onmiddellijk. De schuur was niet meer te redden. Het enige wat zij konden doen was voorkomen, dat de brand zich uitbreidde. Hij haalde een paar mannen uit de rij en liet ze met takken, die ze van de bomen afgerukt hadden, de vonkenregen uitslaan. Tegen de andere mannen ging hij verder: 'Laat die schuur maar branden, mannen. Daar kunnen we toch niets meer aan doen. Houd de tweede schuur nat en zorg ervoor, dat de vlammen niet overslaan!'

De mannen werkten als paarden en ook Arendsoog en Witte Veder lieten zich niet onbetuigd. Tweemaal dreigde er werkelijk gevaar voor de tweede schuur, maar door het snelle optreden van de cowboys werd een begin van brand in de kiem gesmoord.

Nog geen uur nadat de brand ontdekt was, stortte de schuur onder donderend geraas en een spijtig gehuil van de vlammen ineen. Nog één keer laaide het vuur hoog op, maar al spoedig vonden de vlammen geen nieuw voedsel meer en werden ze langzaam kleiner. Er kon met het nablussen begonnen worden. Opnieuw werd een levende ketting gevormd en gingen de emmers water van hand tot hand. De laatste, stuiptrekkende vlammen lieten zich nu wel bedwingen en terwijl een vuile rookzuil langs de hemel dreef, legde het vuur het sissend af tegen de honderden liters water.

Het begon al enigszins te dagen in het oosten, toen ook het nablussen gestaakt kon worden. Arendsoog dankte zijn mannen uit de grond van zijn hart voor liet werk dat zij verzet hadden en raadde ze aan nog een paar uurtjes slaap te pakken. Samen met Witte Veder wandelde hij dan terug naar het ranchgebouw. Hij zag zwart van de rook en het stof en deed in huidkleur nu niet veel voor zijn Indiaanse vriend onder. Voor zij naar binnen gingen, keken zij nog even naar het pas gekochte fokvee. Tijdens de brand hadden de dieren angstig loeiend in de verst verwijderde hoek van de corral gestaan. Nu keerde de rust echter langzaam terug.

Arendsoog liep naar de pomp en stak zijn hoofd onder de brede straal. Terwijl Witte Veder de zwengel bediende, waste Arendsoog het vuil van zijn gezicht en bovenlichaam. Even later waren de rollen omgedraaid en kon de Indiaan zich wat opknappen.

'En nu een kop sterke koffie,' zei Arendsoog. 'Het heeft geen zin

meer om naar bed te gaan. Ik weet, dat ik toch niet meer slaap. Zodra het licht is wil ik trouwens gaan uitzoeken hoe die brand ontstaan kan zijn. Volgens mij lag er niets in die schuur, dat erg brandbaar was...' Ze hadden de voordeur bereikt. Arendsoog duwde hem open en ging naar binnen.

Plotseling overviel hem een vreemd gevoel... Het gevoel dat er iets niet klopte... Het was ondenkbaar, dat zijn moeder en zuster tijdens de brand rustig naar bed waren gegaan... Nu hij erover nadacht verwonderde hij zich erover, dat zij zelfs niet waren komen kijken! Ann zou ongetwijfeld de handen uit de mouwen gestoken hebben en geholpen hebben bij het water dragen...

'Moeder...! Ann...!' Zijn stem schalde door het doodstille huis.

Er kwam geen antwoord.

Arendsoog herhaalde zijn roep, terwijl hij met grote passen de trap op stormde. De kamer van zijn moeder en die van zijn zuster waren leeg. In één oogopslag zag hij de nachtkleding van de twee vrouwen op de bedden liggen. Ze hadden zich dus de tijd gegund om zich aan te kleden, concludeerde hij.

'Arendsoog komen hier!' klonk Witte Veders stem van beneden. Het was de toon in die stem, die Arendsoog met drie grote sprongen de trap af deed duiken.

Witte Veder stond in het midden van de woonkamer. In zijn hand had hij een opgevouwen vel papier. Arendsoog dook over een stoel, die op zijn weg stond, en griste het papier uit Witte Veders hand. Gejaagd vouwde hij het open... Zijn ogen vlogen over de regels...

Langzaam liet hij het papier zakken. Afwezig deed hij een paar wankele passen achteruit en liet zich op een stoel vallen. Witte, Veder schrok van het gezicht van zijn vriend. Nog nooit had Arendsoog zó gekeken... De cowboy leek in één minuut vele, vele jaren ouder te zijn geworden. Witte Veder voelde, dat hij op dit moment geen vragen moest stellen. Arendsoog moest eerst de gelegenheid hebben zichzelf te worden. Hij ging naast zijn vriend staan en legde een hand op zijn schouder. Wat voelde hij zich machteloos.

Er kwam enige beweging in de roerloze figuur. Arendsoog haalde een paar maal diep adem. 'Ze hebben moeder en Ann ontvoerd,' zei hij toen met toonloze stem.

Hoewel Witte Veder onbewust al met die mogelijkheid rekening had gehouden, schrok hij toch zo erg, dat Arendsoog via de hand, die op zijn schouders rustte, de schok voelde die door Witte Veders lichaam ging.

‘Ontvoerd...!?’

Arendsoog vouwde de brief langzaam en moedeloos weer open. ‘Ik zal hem voorlezen...’

Mister Stanhope,

Maak u niet zorgen. U moeder en zuster zijn goed. Wij zullen goed zorgen voor hun. Als u doet wat wil u zeggen. Eerste: niet proberen ons te volgen. Tweede: wachten tot mijn man u contact maken. Derde: u hoeft niet halen geld van bank.

U begrijpt wel dat wij hebben aangesteekt brand van schuur.

M.F.J.I.G.

Arendsoog legde de brief op de tafel en zweeg. Witte Veder sloeg zijn vriend nauwlettend gade. Er was weer wat kleur in het gezicht van de cowboy gekomen. En toen plotseling sprong Arendsoog overeind.

Zijn vuist kwam met een donderende slag op de tafel neer. Vlammen schoten naar zijn wangen. ‘Wat denken ze wel!? Dat ik hier rustig blijf zitten wachten? Wachten tot het te laat is! Niet proberen ze te volgen... Dat hadden ze gedroomd... Wie denken ze wel dat ze zijn... Denken ze ongestraft mensen te kunnen ontvoeren, brand stichten...’

Witte Veder liet zijn vriend uitrazen.

Plotseling wendde Arendsoog zich tot hem. ‘Wat sta je daar nou? Jij bent toch ook niet van plan ze te laten gaan?’ Het klonk als een verwijt voor een misstap van Witte Veder, die nog begaan moest worden. Voor het eerst in zijn leven voelde de Indiaan zich gekwetst door zijn beste vriend, door de man voor wie hij vele tientallen malen zijn leven op bet spel had gezet, voor de man ook die tientallen malen zijn leven voor hem op het spel had gezet. Het gevoel van pijn en teleurstelling, dat de Indiaan overviel, verdween echter weer snel. Hij moest proberen te begrijpen wat er op dit moment in zijn beste vriend omging. ‘Jij goed lezen,’ zei hij zacht. ‘Mannen zeggen zij zorgen goed voor ontvoerders als jij niet achtervolgen...’

Arendsoog keek hem verbitterd aan. Zijn mond ging al open om een venijnige opmerking te plaatsen. De woorden kwamen echter niet over zijn lippen. Hij liet zich weer op de stoel neervallen en zuchtte. ‘Sorry, boy, ik liet me gaan,’ zei hij loom. ‘Ik... ik...,’

‘Wij niet praten over dat,’ onderbrak Witte Veder hem. ‘Wij praten over brief.’

Arendsoog knikte. ‘In elk geval hoeven we niet te onderzoeken hoe

de brand ontstaan is, boy.’ Hij probeerde te lachen, maar kwam niet verder dan een vertrokken grijns. Hij pakte zijn tabakszak en draaide een sigaret. Pas nadat hij een paar diepe trekken genomen had, voelde hij zich wat beter. ‘Allright, boy, laten we doen alsof het een routine-geval is.’

Witte Veder slaakte een ontspannende zucht. Zo kende hij Arendsoog weer.

‘De ondertekening van de brief zegt mij absoluut niets,’ begon Arendsoog. ‘Het is een afkorting van iets. Van wat? Een organisatie? Een naam? De inhoud van de brief wemelt echter van de fouten en dat zegt wel iets! De schrijver beheerst de Engelse taal maar enigszins. Op iedere regel staan minstens twee fouten tegen de taal. Dat wijst op een buitenlander.’

‘Buitenlander wonen in States?’

‘Je hebt gelijk. In de States wonen zoveel mensen van Europese afkomst, dat ik in onze naaste omgeving al een tiental “mogelijke verdachten” zou kunnen aanwijzen... De nieuwe assistent van Mike Langdon in Mining Valley is een Italiaan, die de Engelse taal maar half beheerst. Op het telegraafkantoor in Dorwan werkt een knaap, die half Duits half Engels spreekt... En ga zo maar door.’

‘Dat zijn zoeken naar hooiberg in speld,’ constateerde Witte Veder.

Het ontging Arendsoog, dat zijn vriend de bekende uitdrukking omkeerde. Hij had de brief weer gepakt en herlas hem langzaam. ‘Met die ondertekening komen we niet verder, boy,’ zei hij dan zacht. ‘Maar er staan andere dingen in waar we wel wijzer van kunnen worden... Er wordt gesproken over “wij”. We hebben dus in elk geval met meer dan één man te maken. Dat is punt één. Een ander belangrijk punt is, dat de ondertekenaar spreekt over “mijn man”. Dat is een manier waarop meerderen over hun ondergeschikten spreken! In het leger spreekt een luitenant bijvoorbeeld over “mijn mannen”. En dan is daar in de derde plaats die opmerking over geld... Ik hoef geen geld van de Bank te halen, zegt de onbekende... Maar wat wil hij zeggen?’

‘Ontvoering niet zijn om geld,’ begreep Witte Veder.

‘Precies, boy! Maar waarom ontvoeren schurken mensen? In negen van de tien gevallen om een flinke losprijs in handen te krijgen. Een enkele keer gaat het echter om andere zaken. Zo werd indertijd Martin Orwell, de beruchte commandant van Fort Eagle, ontvoerd om een aantal gevangen genomen Indianen in vrijheid te krijgen.’ Hij zweeg even en er kroop een koude rilling langs zijn ruggegraat. ‘De

plaatsvervangende commandant weigerde echter de gevangenen vrij te laten... en Martin Orwell werd om het leven gebracht...

Witte Veder liep naar het raam en gooide de luiken open. Het eerste wazige morgenlicht viel de kamer binnen.

Arendsoog kwam overeind en liep naar de keuken. Witte Veder hoorde, dat hij koffie aan het maken was. Hij voelde dat zijn vriend alleen wilde zijn en bleef in de kamer. Toen Arendsoog na enige tijd met twee koppen dampende koffie binnenkwam, was de uitdrukking van zijn gezicht veranderd. Kennelijk was hij tot een besluit gekomen. Arendsoog nam een slok van de warme koffie. 'Ik heb er nog eens over nagedacht, boy,' zei hij dan. 'We zijn dan wel een paar dingen aan de weet gekomen, maar we kunnen toch niets doen... De onbekende zegt namelijk, dat er goed voor moeder en Ann gezorgd zal worden op voorwaarde, dat wij niet proberen de ontvoerders te volgen. We zullen ons aan die voorwaarde moeten houden, want mijn eerste zorg is de veiligheid van moeder en Ann!'

HOOFDSTUK 2

Luitenant del Rio Gonzalez

Nog nooit was een dag uit Arendsoogs leven zo traag verlopen als deze. Samen met Witte Veder had hij de omgeving op sporen onderzocht. Kennelijk waren de ontvoerders te voet naar het ranchgebouw toe gekomen, want in de onmiddellijke omgeving waren geen verse afdrukken van paardehoeven te vinden. Een kleine vijfhonderd meter ten zuiden van de ranch vond Witte Veder echter bij toeval de plaats waar de schurken naar alle waarschijnlijkheid hun rijdieren hadden achtergelaten. Meer dan een half uur had de Indiaan de bewuste plek centimeter voor centimeter onderzocht. Toen hij tenslotte overeind kwam wist hij, dat er minstens vijftien paarden hadden gestaan.

Vijftien mannen! Het begon op een flinke, goed georganiseerde bende te lijken!

De middag brachten onze vrienden door in de woonkamer van de ranch. Witte Veder zat bij de tafel en bewoog zich slechts af en toe. Arendsoog daarentegen kon niet blijven zitten en liep voortdurend door het vertrek heen en weer. Een machteloze, gekooide leeuw...

Jim, de oude voorman, zorgde dat het werk op de ranch gewoon doorging. Af en toe kwam hij vragen of hij iets voor zijn baas kon doen.

Hoewel geen van beiden erg veel honger had, trok Witte Veder zich tegen de avond toch in de keuken terug om een maaltijd te bereiden. Ze aten met lange tanden. Toen de avond viel pakte Arendsoog voor de honderdste keer de brief. Zijn ogen lazen de woorden niet eens meer. Hij kon de tekst wel dromen!

‘Ruiter naderen!’ zei Witte Veder plotseling. Even dreigde de Indiaan zijn bijna spreekwoordelijke kalmte te verliezen, maar hij beheerste zich onmiddellijk weer. Uiterlijk volkomen rustig volgde hij Arendsoog, die het ranchgebouw uit gestormd was.

De ruiter kwam snel naderbij. Roerloos stonden de twee mannen op het erf. Voor de geopende ramen van het cowboyhuis verschenen nieuwsgierige gezichten. De atmosfeer was gespannen. Witte Veder

keek vanuit zijn ooghoeken naar Arendsoog. Uiterlijk althans leek de cowboy volkomen onbewogen. Alleen de blik in Arendsoogs ogen vertelde Witte Veder wat er in werkelijkheid in zijn vriend omging.

De onbekende ruiter reed het erf op... Op een meter afstand van Arendsoog en Witte Veder hield hij zijn paard in. Het dier had kennelijk een lange rit achter de rug, want het was dodelijk vermoeid. Onze vrienden konden de hete, hortende ademhaling in hun gezicht voelen. De ruiter steeg af. Hij deed een pas waardoor hij in de lichtkring van de buitenlamp kwam. Hij droeg een uniform dat deed denken aan een leger, maar dan een leger uit een operette! Groen was de hoofdkleur van het uniform, maar op de meest onmogelijke plaatsen zaten rode of gouden tressen, biezen, opstiksels en versieringen. De onbekende bracht zijn rechterhand naar de rand van zijn vreemde hoed. 'Luitenant Pablo Jimenez del Rio Gonzalez, om u te dienen, señor.'

Een Mexicaan! De gedachte flitste door Arendsoogs hoofd. Een Mexicaan was ook een buitenlander en de brief was naar alle waarschijnlijkheid geschreven door een buitenlander...! Arendsoog had moeite om zijn zelfbeheersing te bewaren. Het liefst had hij de 'luitenant' bij zijn kladden gepakt om met alle mogelijke middelen de verblijfplaats van zijn moeder en zuster uit hem te persen. 'Wat kan ik voor u doen, luitenant?' vroeg hij toonloos.

'Ik heb een brief voor u, señor.' De man stond nog steeds in de houding.

'Van wie, luitenant?' Arendsoog beet het hem toe.

'Van Generaal Manuel Francisco José Ibarra Gomez, señor.'

'Wilt u mij volgen?' vroeg Arendsoog na enkele ogenblikken. En zonder het antwoord van de luitenant af te wachten liep hij het ranchgebouw binnen. De luitenant volgde hem op enige passen afstand en de rij werd gesloten door Witte Veder. In de woonkamer ging Arendsoog met zijn rug naar de schouw staan, waarin het vuur allang gedoofd was. Zonder een woord te zeggen stak hij zijn rechterhand uit. De luitenant haalde een opgevouwen vel papier uit zijn uniformzak en gaf het aan Arendsoog.

Het kostte onze vriend heel wat om het papier rustig open te vouwen. Instinctief voelde hij aan, dat hij de luitenant niet moest laten merken hoe hij zich werkelijk voelde!

Mister Stanhope,

U moeder en zuster zijn nog steeds goed. Maak u dus niet zorgen. Luitenant Pablo del Rio Gonzalez heeft instructies om u te brengen bij mij. U gaan met hem absoluut alleen en op tijd hij u mededelen. Wij aanraden u volgen op zeer strikt richtlijnen van luitenant. In dat geval niets zullen gebeuren met u moeder en zuster.

M.F.J.L.G.

Arendsoog liet de brief langzaam zakken. 'Hoe was de naam van uw commandant, luitenant?'

'Generaal Manuel Francisco José Ibarra Gomez, señor.'

M.F.J.L.G., mompelde Arendsoog. De ondertekening van de twee brieven was in elk geval geen raadsel meer! 'Wat is de generaal van plan, luitenant?' vroeg hij dan. De vraag klonk echter meer als een bevel om te antwoorden.

'Ik ben niet op de hoogte van de plannen van mijn commandant, señor. Bovendien heb ik opdracht gekregen om een gesprek met u te vermijden. De generaal wil eerst zelf met u spreken.'

Arendsoogs gezicht liep rood aan. Hij wist met zekerheid, dat hij de luitenant zou aanvliegen. Op dat kritieke moment legde Witte Veder plotseling een hand op zijn arm. De aanraking bezorgde Arendsoog een schok. Het was net of al zijn spieren, die tot het uiterste gespannen waren geweest, zich plotseling ontspanden. Een onbeschrijflijke loomheid overviel hem. Hij keek zijn vriend met een blik vol verwarring aan. De Indiaan knikte slechts, een gebaar waarmee hij wilde zeggen:

'Ik sta achter je, dat weet je. Je bent niet alleen.'

Arendsoog zuchtte een keer diep en liep naar de tafel. 'Gaat u zitten, luitenant.'

'Dank u, señor, ik moet mijn paard echter nog verzorgen.'

Arendsoog wuifde met zijn hand. 'Ga uw gang.'

De luitenant groette en probeerde zich, staande op de plaats, om te draaien. Hij slaagde er niet in en kon maar met de grootste moeite voorkomen, dat hij over zijn eigen benen struikelde! De belachelijke vertoning bracht zowaar een vage glimlach op Arendsoogs gezicht. De luitenant verliet de kamer. Arendsoog wachtte tot hij de voordeur hoorde dichtslaan. Toen las hij de brief aan zijn vriend voor.

'We zijn tenminste iets wijzer geworden, boy,' zei hij dan. 'We we-

ten nu, dat de brieven afkomstig zijn van een Mexicaanse generaal. Dat verklaart ook de vele taalfouten. Spaans is de moedertaal van de Mexicanen. Wat betreft de bedoelingen van de generaal zijn we echter geen steek verder gekomen.'

'Jij gaan alleen?'

'Wat dacht je...!? Oh, de luitenant zal er heilig van overtuigd zijn, dat we niet gevolgd worden. Daar zorg je wel voor, hè?'

Witte Veder grijnsde. 'Jij niet maken zorgen. Luitenant niet zullen horen iets of zien iets!'

'Afgesproken, boy!' Arendsoog voelde zich opgelucht. 'Het wachten is nu maar op het moment van vertrek.'

De luitenant kwam niet meer opdagen en toen Arendsoog na ongeveer een uur eens poolhoogte ging nemen, trof hij de man slapend tegen de muur van het ranchgebouw aan. Even had hij de neiging om de man wakker te maken. Maar toen draaide hij zich schouderophalend om en ging naar binnen. 'Onze vriend slaapt,' zei hij tegen Witte Veder. 'Misschien is het niet eens zo'n slecht idee om zijn voorbeeld te volgen.'

Witte Veder was het roerend met hem eens. Ze maakten het zich gemakkelijk in de stoelen bij de schouw. Nu pas voelde Arendsoog hoe moe hij was. De vorige nacht hadden zij ook al geen oog dicht gedaan. En hoewel de stoel bepaald minder comfortabel was dan zijn bed, was Arendsoog twee minuten later al onder zeil.

Nog voor de zon opkwam was Witte Veder wakker. Hij keek naar zijn vriend. Arendsoog sliep nog, onderuit gezakt in de stoel, en snurkte. Onhoorbaar verliet de Indiaan het vertrek. De buitendeur van het ranchgebouw hield hij tegen om zijn vriend niet te wekken.

De luitenant was al wakker en stond zijn paard te roskammen. 'Good morning, señor,' begroette hij Witte Veder in het Spaans-Engels.

Witte Veder knikte. 'U vertrekken vandaag?'

'Si señor... eh... sorry... ik bedoel yes sir,' verbeterde de luitenant zich haastig. 'Mijn opdracht is te vertrekken als de zon boven de bergen in het oosten verschijnt.'

Witte Veder keek naar het oosten. 'Dan het worden tijd mij maken wakker Arendsoog,' concludeerde hij.

'Als u dat wilt doen, señor,' haastte de ander zich. Het leek wel of hij blij was, dat Witte Veder deze taak van zijn schouders nam!

Witte Veder ging naar binnen. Hij hoefde Arendsoog maar heel even aan te raken om zijn vriend te wekken. Arendsoog kwam met een schok overeind. ‘Wat is er, boy?’

‘Jij vertrekken moeten.’

Arendsoog keek naar de staande klok. ‘Het is wel een vroegertje,’ mompelde hij. Hij geeuwde. Nog niet helemaal wakker slofte hij naar de keuken. Vijf minuten later was hij gewassen en geschoren weer terug.

‘Mij zadelen Lightfeet?’ vroeg Witte Veder.

‘Graag, boy, dan maak ik intussen wat proviand klaar,’ antwoordde Arendsoog.

Toen hij nauwelijks tien minuten later buiten kwam, stond luitenant del Rio Gonzalez al te wachten. Hij sprong onmiddellijk in de houding toen hij Arendsoog gewaar werd. Arendsoog groette hem kortaf. Hij vroeg zich af wat de onderdanigheid van de man betekende.

Witte Veder kwam met Lightfeet bij de teugel naderbij. Het schitterende dier begroette zijn baas met een blij gehinnik. Arendsoog wreef hem even over de neus. Hij gooide de zadeltassen over de rug van zijn paard en maakte ze vast. Toen steeg hij op. ‘Ik ben klaar, luitenant!’

‘Dan kunnen we vertrekken, señor... eh... sir.’

Arendsoog wendde zich tot Witte Veder. Onzichtbaar voor de luitenant gaf hij zijn vriend een knipoog. ‘Wel, boy, tot ziens dan maar. Zorg jij goed voor de ranch tijdens mijn afwezigheid?’

‘Mij zullen zorgen alles lopen goed,’ antwoordde de Indiaan. ‘Good luck.’

‘Dank je.’ Arendsoog keek de luitenant aan. ‘Na u luitenant. U kent de weg, neem ik aan.’ Het klonk sarcastisch, maar dat ontging de Mexicaan kennelijk.

Witte Veder keek de twee ruiters na tot er niet meer te zien was dan een kleine stofwolk aan de horizon.

De Mexicaanse luitenant beschikte over een uitstekend paard. Het was een felle volbloed, die bijterig de bovenlip optrok als Lightfeet te dicht in de buurt kwam. Eén keer, tijdens een korte rust, kregen de dieren het met elkaar aan de stok en moesten Arendsoog en de luitenant tussenbeide komen.

‘We kunnen ze misschien beter vastbinden,’ meende de luitenant.

‘Ga uw gang,’ antwoordde Arendsoog. ‘Mijn paard hoef ik niet vast

te binden. Hij gehoorzaamt me onvoorwaardelijk.' En om dat te bewijzen riep hij naar Lightfeet: 'Verdwijnt tot ik je roep!'

Het prachtige dier draaide zich onmiddellijk op de achterbenen om en verdween in een razende galop achter een heuveltje. Het paard van de luitenant wilde er achteraan gaan en slechts met de grootste moeite kon zijn baas hem tegenhouden. Arendsoog deed of het schouwspel hem niet in het minst interesseerde. Hij draaide een sigaret en stak hem aan. Terwijl hij een diepe haal nam, keek hij de luitenant eens aan. Hij moest toegeven, dat het geen onaardige knaap was. Het was bepaald niet het soort man, dat men zich als kidnapper voorstelde. Hij was goed geschoren en zag er, ondanks zijn operette-pak, verzorgd uit. Het meest opvallende vond Arendsoog echter de onderdanigheid van de man. De Mexicaan behandelde hem alsof hij, Arendsoog, zijn meerdere was. Zodra de cowboy hem aansprak sprong hij in de houding. Toegegeven, het ging hem niet altijd al te best af, maar de bedoeling was goed!

'Waarom gaat u niet zitten, luitenant?' vroeg Arendsoog. De Mexicaan was op een bijna eerbiedige afstand blijven staan.

'Hebt u daar geen bezwaar tegen?'

'Natuurlijk niet, man!'

De luitenant kwam naderbij en ging op een afstand van een meter of twee van Arendsoog in het gras zitten. Hoewel de Mexicaan het probeerde te camoufleren, ontging het Arendsoog niet dat hij nieuwsgierig bekeken werd. Hij herkende de blik in de ogen van de man. Hij had die ongelovige, nieuwsgierige blik al in vele ogen gezien en meestal volgde dan na korte tijd de vraag: 'Bent u werkelijk de beroemde, de Arendsoog?'

De luitenant liet het echter bij nieuwsgierige blikken.

'Gisteren vertelde u mij, dat u van uw commandant, de generaal, opdracht had gekregen om een gesprek met mij te vermijden,' begon Arendsoog plotseling.

De luitenant maakte alweer aanstalten om op te springen en de houding aan te nemen. Arendsoog gebaarde hem echter ongeduldig om te blijven zitten. 'Ik ben geen militair, luitenant,' zei hij kort. 'U hoeft voor mij niet iedere keer in de houding te springen.'

'Het spijt me, señor. Het is de opdracht van mijn commandant u te behandelen als de hoogste militaire autoriteit.'

'Als de wát...!?'

'Eh... alsof u de commandant zelf was, señor,' haastte de Mexicaan zich.

Arendsoog zweeg even en wreef langs zijn voorhoofd. Het werd steeds dwazer! Hij had deze behandeling door de ontvoerders van zijn familie echt niet verwacht. 'Ik neem aan, dat de generaal u niet verboden heeft over uzelf te praten?' vroeg hij dan.

De vraag bracht de man in verwarring. 'Eh... nee... ik geloof niet, dat de generaal dat bedoelde, señor.'

'U hebt u gisteren wel voorgesteld, maar om de waarheid te zeggen ben ik uw naam vergeten,' haastte Arendsoog zich het gesprek op gang te houden.

'Mijn naam is Pablo Jimenez del Rio Gonzalez, señor. Pablo Jimenez zijn mijn voornamen. Del Rio is de achternaam van mijn vader en van mijn vaders vader; Gonzalez is de achternaam van mijn moeders vader.'

Arendsoog knikte begrijpend. Hij wist dat vele Mexicanen in navolging van de Spanjaarden zowel de achternaam van vader als van moeders vader droegen. 'Leven uw ouders nog, luitenant?' Hij stelde de vraag alleen maar om de man aan het praten te houden. Hij kon de plotselinge verandering in het gezicht van de jongeman dan ook niet voorzien.

De Mexicaan verstarde. Er verscheen een vreemde glans in zijn ogen en in zijn gezicht leek hij plotseling vele jaren ouder. 'No señor, mijn ouders leven niet meer,' zei hij kort.

Arendsoog kon het niet verklaren, maar hij voelde dat hij op dit onderwerp verder moest gaan, hoe pijnlijk het voor de jongeman misschien ook was. 'Hebben zij een ongeluk gekregen, luitenant?' vroeg hij zacht.

De Mexicaan keek hem heel even strak aan en Arendsoog schrok van de blik in zijn ogen. 'Een ongeluk, señor...!? Ze zijn afgeslacht door dat beest Marinera Plata en zijn mannen...! Afgeslacht...! Alle bewoners van ons dorp... alsof het vee was... Marinera Plata... Generaal noemt de held zich! Generaal van de Duivel, dat is hij...!' De laatste woorden schreeuwde hij eruit. Toen zweeg hij plotseling en probeerde zich weer te beheersen. 'Neem me niet kwalijk, dat ik mij zo liet gaan, señor,' zei hij na enige tijd. Hij stond op. 'We moeten weer verder.'

Arendsoog sprong lenig overeind en floot toen schel tussen zijn tanden. Tot verwondering van de luitenant kwam Lightfeet onmiddellijk te voorschijn. Arendsoog klopte het trouwe dier even op de hals voor hij opsteeg. Terwijl zij in zuidelijke richting voortreden was Arendsoog met zijn gedachten bij de woorden van de luitenant.

Marinera Plata. Hij had de naam al vele malen gehoord. Hij scheen de leider te zijn van een vrij grote en goed georganiseerde bende. En zoals dat in Mexico zo vaak gebeurde nam zo'n bendeleider vaak de titel van generaal aan en omringde zich met namaakofficieren en -onderofficieren. Van discipline was in deze legertjes echter meestal niets te merken en als ze de kans kregen veranderden de 'soldaten' gemakkelijk in moordenaars, plundersaars en brandstichters. Arendsoog wist ook, dat er in Mexico zeer veel van deze legertjes bestonden. De centrale overheid stond vrijwel machteloos tegen deze bendes, die grote gebieden terroriseerden. En mocht het dan eens tot een treffen komen tussen het leger van de regering en een van de imitatielegertjes, dan was het laatste meestal in het voordeel. Niet alleen waren de bendes in het gebied waar zij opereerden beter bekend dan hun tegenstanders, maar bovendien wisten zij zich verzekerd van de hulp van de burgerbevolking. Dat wil niet zeggen, dat de burgerbevolking aan de kant van de schurken stond. Integendeel! De hulp werd dan ook niet vrijwillig aangeboden, maar werd afgedwongen. Men wist maar al te goed, dat de wraak van de pseudo-generaals verschrikkelijk zou zijn als hun legertje onverhoopt door de regeringstroepen verslagen werd. Waren de ouders van de luitenant bij zo'n wraakoefening van Marinera Plata om het leven gekomen? Arendsoog nam zich voor het zijn reisgenoot op een gunstig moment te vragen.

Vier dagen reden zij nu al in zuidelijke richting. Ze hadden de grens tussen Arizona en Mexico allang achter zich gelaten. Arendsoog had het opgegeven om erachter te komen wat het einddoel van hun reis was. De luitenant weigerde pertinent om daarover ook maar iets te zeggen.

Toen het donker begon te worden, hielden zij hun rijdieren in en stegen af. De dieren werden afgezadeld en begonnen onmiddellijk te grazen. In de afgelopen dagen waren ze wat aan elkaar gewend geraakt en de luitenant hoefde zijn paard niet meer vast te binden.

'Zorgt u voor een vuur, luitenant? Dan zal ik eens kijken of er een konijntje te verschalken is,' stelde Arendsoog voor.

Luitenant Del Rio vond het een goed idee. Hij hoefde niet bang te zijn dat Arendsoog ervandoor zou gaan. De cowboy wilde immers niets liever dan naar de schuilplaats van zijn moeder en zuster gebracht worden!

Arendsoog verliet het 'kamp' en zocht zich een weg door het struik-